

tagelsesviis, have nogen Embedsindtægt i Naturalydelser, og at de ei heller have nogen anden Indtægt, som maatte ansees at være stegen i Værdi under de forandrede Conjuncturer. Dette Andragende understøttes ogsaa ved flere andre af Udvalget modtagne Andragender, som ville findes fremlagte paa Thingets Bord.

Ved Normeringen af Districtslægerne Gager er der fulgt det samme Princip, som i Almindelighed her i Landet er fulgt ved andre offentlige Læge-Embeders Gagering, at der nemlig er tillagt disse Embedsmænd meget mindre Gager, end der pleier at tillægges ligeordnede Embedsmænd i andre Fag, idet der er regnet paa den private Praxis som en væsentlig eller skundom endog den væsentligste Indtægtskilde ved Siden af Gagen. Udvalgets Fleertal (J. C. Larsen, v. Støcken, Lüzhöfft og Tang) skønner imidlertid ikke rettere, end at under de nuværende Forhold de ved Forordn. 27de Januar 1847 for disse Embedsmænd normerede Gager ere saa knappe, og i Særdeleshed den ved Plac. 4de October 1825 fastsatte Tæxt for Lægers Forretninger for det Offentlige endog saa ubillig lav, at der synes at være al Anledning til en Revision og Forbedring af disse Bestemmelser. Men da dette ikke pleblikkeligen lader sig udføre, troe vi at burde anbefale Districtslægerne til midlertidigen at nyde godt af den omhandlede Gageforbedring. Dette vil imidlertid neppe, saaledes som af Sundhedscollegiet er foreslaaet, opnaaes derved, at Ordet „Districtslæger“ udgaaer af Udkastets § 2; thi, da de blot nævnes som et Exempel paa Anvendelsen af Paragraphens Hovedregel, vilde de dog, ifølge deres Stillings almindelige Bestaafenhed, og naar Hovedreglen sammenholdes med Indholdet af Lovene af 4de Juni 1854 og 5te April 1855 § 4, vistnok ligesuldt vedblive at henhøre under bemeldte Regel; men vi antage, at hvis Henstigten skal opnaaes, maatte det paagjældende Sted i Paragraphen redigeres omtrent saaledes: „saasom Herredsfogder og de fleste Præster (Districtslæger dog undtagne)“.

Mindretallet (M. Rasmussen og D. Nielsen) kan, af Hensyn til de factiske Forhold i de Egne, hvormed vi ere bekendte, ikke tiltræde det ovenmeldte Forslag, men antager, at det bør have sit Forblivende ved Udkastet.

ad § 3.

Denne Paragraph gaaer ud paa, at forsaavidt der ved Lovene af 3die Marts 1854 — om Lønning for de under visse Domstole ansatte Embedsmænd —, 28de Marts 1855 — om Lønningerne for de ved de lærde Skoler og ved Sorø lærde Skole og Opdragelsesanstalt ansatte Rectorer og Lærere — og 10de April 1855 — om Lønningen for Medlemmerne af den kongelige Landsovers samt Hof- og Stadsret, den kongelige Landsoverret i Bisborg samt Kjøbenhavns Criminal- og Politiret — har fundet en Regulering Sted af visse Embedsmænds Lønninger, hvorved der er tilstaaet dem en Forøgelse af Gage, bliver denne Forøgelse at fradrage det Tillæg, som vilde tilfalde dem efter nuværende Lov.

Med Hensyn til denne Paragraph har Udvalget modtaget deels et Andragende fra 26 under Landsovers samt Hof- og Stadsretten og Kjøbenhavns Criminal- og Politiret ansatte Fuldmægtige, Assistentter og Copister, deels forskjellige Andragender fra en stor Deel af de under Lovene af 28de Marts 1855 henhørende Embedsmænd, der samtlige gaae ud paa at vise det formeentlige Urigtige i Paragraphens Bestemmelse og de Ubilligheder og Inconsequentser, der vilde følge af dens Anvendelse.

Foresløbigen skal Udvalget bemærke, at det forstaaer Udkastets § 3 saaledes, at dens Forfrist kun skal anvendes, naar og forsaavidt de paagjældende Embedsmænd nyde en i de nye Lønningslove virkelig begrundet Gageforøgelse, som de uden disse Love ikke vilde have været i Besiddelse af. Gageringen for de fleste af de i de citerede Love omhandlede Embedsmænd var tidligere ordnet saaledes, at de større og mindre Gager vare bestemte classiviis for visse Antal, saa at der efterhaanden rykkedes op til de høiere Gager efter Ancienniteten og den tilfældige Afgang blandt For-